

Viitorul verde al Terreii prin ochii mei

„Dacă te gândești la anul următor- însămânțează pământul
Dacă te gândești la următorii zece ani- plantează un copac.
Dacă te gândești la următorii o sută de ani- educă oamenii.” (Proverb chinezesc)

Cu siguranță: “ Cu ultimul arbore va pieri si ultimul om !“.

Pădurile sunt, înainte de toate, liniștea pământului, scutul agriculturii și garanția bunei întocmiri a vremii și, ca atare, unul din temeiurile existenței popoarelor.

Ce mozaic de culori mirifice ne oferă natura? De la albastrul cerului, cu care se unesc padurile și de la diferitele tente de verde ale arborilor înfrunziti până la cenușiul stâncilor golașe.

Soarele își trimite cu dărnicie razele către falnica pădure.

Ca pădurile să prospere și să rămână pentru veșnicie, au nevoie de căldura și roua sufletelor omenești.

În jurul meu, spre infinit, văd mereu abisul misterios, din care primesc scânteii miraculoase.

Într-o pădure nu văd numai copaci ce se înalță falnici, ci văd tot ce o populează: micile animale ascunse prin scorburi sau căutându-și hrana printre frunze și crengi, păsările guralive și agere, confundate adesea cu foșnetul ramurilor, susurul liniștitor al unui fir de izvor ce sapă blând, dar temeinic, în crusta pământului, întreaga natură deodată. Văd și uscăturile care stau să o înghită și să o distrugă și, pe zi ce trece, sunt tot mai convinsă că vor reuși în viitorul foarte apropiat.

Inconștienți, că noi și natura suntem un singur organism, oamenii ultimelor decenii, în goana lor după bunăstare, și-au luat din natură mai mult decât li se cuvenea. Nu s-au gândit că tăind copacii pentru hârtie sau pentru mobila atât de frumoasă, rup bucăți din plămânul planetei, transformă câmpurile și văile înverzite în imense întinderi aride, fără viață, condamându-și semenii la sufocare.

Cum poate un om să existe fără să respire? Cum poate să existe pădurea fără copaci? Cum pot viețui animăluțele și păsările fără copacii pădurilor? Cum vor putea peștișorii să mai scruteze undele apelor atât de pline de otrăvuri ce pot ucide și pe cei mai puternici oameni? Oare nu știu oamenii că vom trăi sau vom pieri odată cu natura. Distrugerea naturii este autodistrugerea ființei umane.

Încerc să îmi închipui cum va arăta Terra peste 40 de ani... Dacă oamenii vor continua să se înfrupte din natură ca din legendarul corn al abundenței, dacă nu se vor trezi la realitate, pentru a vedea că lumea basmelor a trecut și că pentru a reface ceea ce stricăm nu mai putem aștepta minuni, ca în povești, ci secole și milenii, ne vom trezi într-o viață de coșmar, într-un infern pe care omul l-a adus pe Pământ.

Într-o lume în care am inventat aparate de zbor care ne ajută să ajungem într-o singură zi în cele mai îndepărtate și mai inaccesibile locuri de pe glob sau care ne duc spre alte planete ale galaxiei, pentru a căuta urme de civilizație, uităm că propria noastră civilizație este pe cale de dispariție, din cauza comodității, a lăcomiei și a aroganței.

Să ne întoarcem fiecare pentru o clipă în trecutul nostru îndepărtat, când primii oameni au avut ca refugiu din calea forțelor dezlănțuite ale naturii sau de fiarele neîmblânzite doar peșterile sau copacii mai înalți, când singura lumină le era oferită doar de razele soarelui, când hrană le erau doar roadele pământului, iar căldura și-o procurau tot de la soare sau din câteva vreascuri aprinse cu trudă. Și cât de liniștit și de îndelung le-a fost traiul! Și nu cred că a fost deloc fericirea celor săraci cu duhul. Ei au știut să trăiască în armonie cu natura, să îi accepte darurile, dar să-i respecte forța.

Strămoșii noștri au prețuit mai mult planeta, deși o cunoșteau atât de puține despre natura ei.

După milenii de progrese, mintea umană nu poate rămâne nepăsătoare în fața propriei distrugerii.

Este momentul să învățăm din simplitatea vieții strămoșilor noștri, să fim mai cumpătați, mai răbdători, să ne mulțumim cu ce ne oferă natura prezentă, să o iubim așa cum e, să o lăsăm urmașilor noștri, cel puțin așa cum am primit-o noi.

Verdele, culoarea vie a planetei, plină de lumină și bucurii, care ne încântă fiecare dimineață, odată cu trezirea, să fie culoarea care să ne trezească pe noi oamenii la realitate.

E timpul să ne îngrijim planeta, ca pe propria mamă, căci ea ne-a oferit viața și ne înseninează toate zilele! Vom fi nemuritori, oferind nemurire prin suflul și iubirea noastră tuturor darurilor neprețuite pe care ea ni le oferă. Să învățăm cântecul păsărilor, frumusețea florilor, semeția munților, limpezimea apelor, seninătatea cerului, căldura și lumina soarelui.

**Nuțu Adelina-Laura, clasa a IX-a Științe ale naturii
Liceul Teoretic Axente-Sever
Prof. Vincze Viorica**